

»Thi Du alene er hellig« (Åbenb. 15,4)

I skal være hellige

Det siger apostelen *Peter*, ja indskærper os. Hebræerbrevets forfatter siger: »Stræb efter fred med alle og efter hellighed; uden den skal ingen se Herren« (12,14). Det er en såre vigtig sag, som ulykkeligvis ofte negligeres i vor overfladiske tid – men i al sin betydningsfuldhed ligger den ikke uden for evangeliet. Hellighed er en del af det. Den er heller ikke et ekstra til evangeliet, men så inderlig en del af frelsen, at mangel på hellighed er mangel på frelse.

Det betyder samtidig, at helliggørelsen er en gave – en gave, som vi skal bestræbe os på at tilegne os.

Og det er netop her, mange går vild af vejen. De ifører sig en hellighed ad lovgerningernes og lovydighedens vej, men kender ikke den hellighed, Gud kendes ved.

Hvordan er den? Det lader *Peter* os forstå, når han siger: »Ligesom Han, der kaldte jer, er hellig, således skal I være hellige i al jeres færd« (1. Peter 1,15).

Jesu hellighed

Hvordan var vor Herre Jesus hellig? Det sammenfattende svar på dette spørgsmål kan først formuleres således: Han var hellig på en sådan måde, at det fremkaldte samtidens helliges foragt, vrede og had. Dernæst kan svaret sammenfattes således: Han var hellig, fordi hans væsen ligesom Faderens var kærlighed.

Det kunne syndere og toldere mærke; derfor holdt de sig nær til Ham, men ikke til farisæerne og de skriftkloge, thi deres hellighed var ganske anderledes.

Lad os nu være samtidige med Jesus og overveje, hvordan vi ville have reageret på hans hellighed. Lad os være stille for, om vi ville have sat spørgsmålstejn ved den eller måske helt afvist den som alt andet end hellig.

Ved brylluppet i *Kana* gjorde han vand til vin – god vin – den bedste vin hin aften – med risiko for, at gæsterne berusede sig. Havde det ikke været mere helligt, hvis han, da vinen slap op, havde benyttet lejligheden til at tale Guds ord til dem? Nu risikerede han jo, at de blot fortsatte med at more sig.

Er du sikker på, at du slet ikke havde nærret sådanne tanker?

Tolderen *Levi* indbød ham sammen med mange andre toldere til en stor fest. Vi kan være forvissede om, at der blev serveret megen god mad og vin. Havde det ikke været mere helligt, om Jesus havde sagt til *Levi*: »Spar pengene til denne

fest og giv dem til de fattige?« I en verden fuld af nød kan en åndelig leder da ikke godkende et sådant spild af penge!

Var Johannes Døberen, når alt kommer til alt, ikke mere hellig end Jesus? Han nøjedes jo med græshopper og vilde biers honning. Mon der ikke alligevel er noget om, at Jesus er en frådser og drækker, ven med toldere og syndere (Luk. 7,34)?

En farisæer indbød Jesus til et måltid, men så kom der helt uventet en foragtet synderinde ind med en alabastkrukke og stillede sig grædende hos ham og vædede hans fødder med sine tårer og salvede dem med salven. Farisæeren følte straks væmmelse herved og sagde ved sig selv: »Hvis denne mand var profet, ville han straks vide, hvad hun er for en!« Er du helt sikker på, at du ikke også ville have tænkt sådan? Hun var mærket af sit syndige liv, hun brød alle regler for god opførelse og tog ikke det mindste hensyn til de tilstedeværende. Havde det ikke været mere rimeligt, om Jesus havde hvisket til hende: »Jeg skal nok tale med dig, når måltidet er forbi. Vent udenfor så længe!« Men Jesus benyttede anledningen til det uhørte: at bebrejde farisæeren, at han hverken havde givet ham vand til hans fødder eller et velkomstkys – og det, medens de andre hørte på det. Kan man det? Er det ikke et uhørt hovmod? Kan det forenes med ydmyghed og hellighed?

De skriftkloge og farisæerne kom engang til ham med en kvinde, grebet i hor på fersk gerning. De vidste naturligvis, at der står skrevet i Mose lov, at den slags kvinder skal stenes, og de opfattede Skriftens ord som en befaling til således at udrydde det onde af Israel. Deres hellighed var blottet for kærlighed til kvinden, men selv mente de, at de adlød Den hellige Gud, der havde givet dem denne befaling.

Jesus brød med mange konventioner, men han brød aldrig Guds lov, skønt de skriftkloge og farisæerne netop anklagede ham for det. Hele Guds lov med alle dens bud kan sammenfattes i dette ene bud: »Du skal elske din næste som dig selv.« Den, som elsker sin næste, har opfyldt loven (Rom. 13,8-10). Jesus skærpede imidlertid loven til dette: at elske sin næste, således som *bjergprædiken* siger – og det gjorde han helt ind i døden på et kors – når hans næste var hans fjende, elskede han ham og bar også hans synder på sit legeme op på korsets træ.

Sådan er Jesu hellighed! Sådan skal vor hellighed altså være!

Hvordan?

Der er to måder at søge hellighed på. Den ene er ad lovgerningernes vej, den anden ad nådens vej.

Saul fra Tarsus nåede så langt ad lovydighedens vej, at han blev ulastelig efter lovretfærdighedens krav (Fil. 3,6). Han blev beundret i de helliges kredse og var i deres øjne et eksempel til efterfølgelse. Her var en mand, der levede til Guds behag i stort og småt! Han skelnede skarpt imellem rene og urene dyr, overholdt nøje sabbatsbudet og de forskellige fest- og højtider, var nøjagtig med tienden og glemte ikke at sætte kvaster i de fire hjørner af sin kappe.

Hvis vi havde været hans samtidige, mon vi da ikke også havde anset ham for et forbillede og nærret en hemmelig frygt for ikke at gøre som han? Og hvordan tænker vi i dag? Mon ikke mange mener, at *Sauls* hellighed var et bevis på, at han søgte Gud af hele sit hjerte, og at det var derfor, Gud forbarmede sig over ham og frelste ham? Hans hellighed ad lovgerningernes vej var således et plus i hans liv.

Således opfattede *Paulus* det ikke. Han anså sin ulastelighed efter lovretfærdighedens krav for *tab*, ja for *skarn* (Fil. 3,7 og 8), altså for noget, der som *tab* trækker i den gale retning og som *skarn* må kastes ud i skarnkassen.

Al hans udadledelighed og udadledelige lovgerninger var *synd*, thi loven er syndens kraft (1. Kor. 15,56). Vel gjorde *Saul* fra Tarsus næppe mange gerninger, som enhver kunne se var synd, og dog var alle hans korrekte lydighedsgerninger *synd*, thi *synd er, at Saul ikke troede på Jesus* (Johs. 16,9).

Paulus roser sig derfor ikke af sin ulastelige fortid som *Saul* fra Tarsus, der mere end nogen anden var lydige imod loven. Han roser heller ikke sine stammefrænder efter kødet for, at de er nidkære for Gud, men giver dem det vidnesbyrd, at de er det (Rom. 10,2).

Det har til enhver tid været vanskeligt (umuligt?) for os helt at frigøre vor tanke fra at finde visse fordele hos mennesker som *Saul* fra Tarsus. Vi forstår ikke, at Jesus *ikke* kom for at frelse dem, men for at frelse, d.v.s. rense, hellige og retfærdiggøre *syndere* (1. Kor. 6,11). At *Saul* blev frelst, er en guddommelig undtagelse fra denne sandhed. Det understreger *Paulus* på en ejendommelig måde, idet han, der var ulastelig efter lovretfærdighedens krav, fremhæver, at han er *den største af alle syndere* (1. Tim. 1,15). Det var der-

for, Jesus frelste ham!

Saul fra Tarsus var og er imponerende for al menneskelig tankegang – men menneskers tanker strider altid imod Guds. Sammenligner vi ham med et andet menneske, Jesus af Nazaret, falder han igennem på ethvert punkt, og al vor beundring for ham hører op. Han afsløres som en hårdhjertet, selvretfærdig og hovmodig mand uden nogen kærlighed. Han fandt behag i mordet på Stefanus og i at udrydde enhver, der troede på Jesus. Han havde formentlig straks stenet kvinden grebet i hor på fersk gerning, og så kunne man for hans skyld gerne have stillet Jesus overfor den fuldbyrdede lovger ning og spurgt ham, hvad han mente om den.

Lykkeligvis er der forløsning for lovens tankegang og dens retfærdighed og hellighed. Den sande hellighed er det evige liv, som Jesus skænker os i den nye fødsel. Det liv er ikke underlagt regler, thi det lever og leves i dets egen kraft – og denne kraft er Guds kærlighed.

Kærligheden udfolder sig altid i gode gerninger og er praktisk kærlighed til sin næste, hvem denne end er. Sådan var Jesu kærlighed. Han gik omkring og gjorde vel – også på sabbaten til de skriftkloges højtidelige forargelse!

Kærligheden lader sig ikke hindre af regler, konventioner eller andre menneskers bedømmelse i at opsøge et fortabt menneske, skulle han end befinde sig et sted, hvor hellige ikke kommer.

Lignelsen om den barmhjertige samaritaner siger meget om den hellighed, Jesus kendes ved (Luk. 10,25-37). Præsten og leviten, de to hellige, gik den mishandlede mand forbi, men samaritaneren, den vanhellige, som ingen hellig ville have med at gøre, ynkedes inderligt over ham. Og så gjorde han alt det for den stakkels mand, som de hellige ikke gjorde – og han gjorde det i en sådan ånd, at han, der var faldet iblandt røvere, kom til at elske samari-

taneren sådan, at denne blev hans næste.

Sådan er den hellighed, Jesus kendes ved. Den gør ikke blot gode gerninger, men gør dem i en sådan ånd, at den vinder stakkels fortabte menneskers hjerter. Den søger nemlig ikke sit eget, men er selv-forglemmende og derfor fri.

Enhver hellighed, der ikke er sådan, står i fare for at forblive et selvbedrag.

Ydre kendetegn?

Gives der noget ydre kriterium, efter hvilket man med sikkerhed kan bedømme, om et menneske er helligt eller ej?

Hvis der gaves et sådant ydre kriterium (en hellig kan aldrig spise det eller det – en hellig må altid være klædt sådan og sådan – en hellig kan aldrig drikke det og det), da gaves der altså berettigede fordomme – man behøvede slet ikke at lære vedkommende at kende, man vidste på forhånd, at han ikke var hellig. Hvad der boede i hans hjerte, var der ingen grund til at lære at kende! Og man kunne ikke selv være noget for ham i oprigtig kærlighed.

Men sådan er den sande kærlighed ikke. Den dømmer ikke efter det ydre. Tænk, om der i ham, du har dømt på forhånd efter ydre kriterier, bor noget, du savner! Tænk, om du kunne lære noget af ham!

Det eneste kriterium, man kan følge med nogenlunde vished, angår dem, der går til gudstjenester og møder og altså burde være hellige. På deres tale kan man høre, hvor hellige de i virkeligheden er – kan de tøjle deres tunge? – hvorledes taler de om andre? – men også her skal man være varsom med at anlægge en for hastig eller for sikker bedømmelse.

Helligheden er en guddommelig nådegave, som vi må tilegne os. Det sker, når vi holder os nær til vor korsfæstede og opstandne Herre. »Bliv i mig, så bliver også Jeg i eder,« sagde han. Da fornyes vi dag for dag i dette ufattelige, at vi (jeg) er dy-

rebar for Ham, elsket af Ham, og at Hans kærlighed er udgydt i vort hjerte.

Da bliver vi mindre – det gør de sandt hellige altid – og Han større. Vi bliver også fri af al menneskefrygt og fri af lovens herredømme. I denne frihed er det vor forret og glæde at gøre det gode.

Alt

Alt er da rent for os (Titus 1,15). Alt hører os til (1. Kor. 3,21 – 23). Alt er tilladt, men ikke alt er gavnligt, og intet skal få magten over os (1. Kor. 6,12 og Rom. 14).

Alt det nævnte præger kærligheden og helligheden, og denne fuldkomne frihed og fuldkomne rigdom giver sig udtryk i, at vi vil være alles tjenere: »For jøderne er jeg blevet som en jøde for at kunne vinde jøder; for de lovbundne er jeg, der ikke selv er lovbunden, blevet som en lovbunden for at kunne vinde de lovbundne; for dem, som er uden lov, er jeg, der ikke er uden lov for Gud, men bunden af Kristi lov, blevet, som om jeg var uden lov, for at kunne vinde dem, der er uden lov. For de svage er jeg blevet svag for at kunne vinde de svage; for alle er jeg blevet alt for i alt fald at kunne frelse nogle.« (1. Kor. 9,19-22).

Bedømt udefra var Paulus ikke nem at blive klog på. Hans liv og tjeneste fulgte ikke noget ydre mønster. Snart gjorde han dette – og snart gjorde han det stik modsatte!

Ja, sådan er den kærlighed, der ikke søger sit eget, men kun, hvad der virkelig gavner dens næste!

Sådan er helligheden altså! Den er ikke et mønster, man kan iføre sig, ej heller stykværk, forbedringer her og der, men det nye liv! Jo mere Kristus vinder skikkelse i os, des mere træder helligheden frem i kærlighedens små gerninger dag ud og dag ind, indtil Han kommer, og vi bliver Ham lige.

I skal være hellige (II)

»Ligesom Han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres færd; thi der står skrevet: »I skal være hellige, thi Jeg er hellig.« Det siger apostelen Peter, og det har vi søgt at belyse i den forrige artikel. Men så fortsætter han med disse ord: »Og hvis I som Fader påkalder Ham, der uden personsanseelse dømmer enhver efter hans gerning, så må I også vandre i frygt, så længe I er udlændinge her« (1. Peter 1,17).

som Fader

Hvis vi påkalder Gud som Fader, da er det

ikke i trældomsfrygt, men som et barn, der tør sige: »Abba, Fader!« ja, råbe det (Rom. 8,15). Da har vi modtaget Helligånden, som ikke giver os trældoms-kår, så vi atter skulle leve i frygt, men giver os barnekår.

Hvad er det da for en frygt, Peter formaner os til at vandre i? Det er den frygt, der følger af selve evangeliet, altså ikke en frygt for dom og straf, heller ikke en frygt, der tvinger os til at gøre det rigtige, men en frygt for at blive hellig efter vore egne tanker, så vi ikke bliver hellige, som Han er hellig.

Jesu hellighed var hans kærlighed til syndere, en kærlighed, der ikke skyede noget offer.

Trældomsfrygten er dybest set en selvvis frygt. Den evangeliske frygt er som kærligheden uselvvisk – det er en frygt for at gøre det rigtige og sige det rigtige for sin egen skyld, altså for at opnå fordele derved hos Gud, løn og ros.

Det er med andre ord en frygt for at være helt rigtig – på bekostning af kærligheden.

Barnekårets frygt, som apostelen på-minder os om, er frygten for at komme til

at bedrøve Faderen, således som den hjemmegående, arbejdsomme og retfærdige søn gjorde i lignelsen om den fortabte søn (Luk. 15). Han gjorde alt det rigtige – men ikke i kærlighedens og glædens Ånd.

uden personsanseelse

Faderen dømmer enhver uden personsanseelse. Der er altså intet af Hans børn, der er hans foretrukne yndlingsbarn, der kan regne med en »mildere« bedømmelse end de andre. Her rører apostelen ved et ømt punkt hos mange kristne. Vi kan lulle os ind i en farlig sikkerhed, at hos os er alt fred og ingen fare. Vi er i hvert fald sikre på, at Gud dømmer verdens gerning anderledes end vor!

Nej, Gud har ikke nogen, han dømmer anderledes end de andre. Han favoriserer ikke noget eller nogle af sine børn. Den hjemmegående, retfærdige søn var ikke hans yndling i forhold til den fortabte søn. Man må vel sige, at Faderen krævede mere af ham, der ikke havde været ude i synden, fordi der var betroet ham så meget mere.

Det er befriende, at Faderen netop er helt uden personsanseelse. Ingen behøver at gå med mindreværdskomplekser eller misunde nogen anden.

Vi har alle samme adgang til Faderen. Han hører den enes bøn lige så faderligt som den andens. At række en discipel et bæger koldt vand er en lige så »stor« gerning som at tale Ordet til skarerne.

efter hans gerning

Apostelen anvender entalsformen *gerning*, ikke *gerninger*. Det er en hjælp for os til at blive i evangeliet og ikke komme ind under lovens herredømme.

Vor gerning i ental fører os bort fra den tanke, at slutregnskabet bliver en opgørelse imellem antallet af gode gerninger og antallet af mislykkede eller onde gerninger. Hvis det var tilfældet, ville vi ende med sygeligt at kredse om hver eneste gerning, vi gjorde, for at se, om den nu også er fuldstændig, som den bør være. Vi ville ødelægge os selv (Præd. 7,16), idet vi ville komme bort fra troen, frimodigheden og glæden.

Sådan er livet i Kristus ikke. Det er fyldt af kærlighed, glæde og fred. Vi kan synge med *Grundtvig*:

Gå da frit enhver til sit
og stole på Guds nåde!
Da får vi lyst og lykke til
at gøre gavn, som Gud det vil,
på allerbedste måde.

Gerningerne er lagt til rette for os. En husmoders gerning ligger lige foran hende hver dag. En husfaders ligeledes, en skolelærers, en læges, en sygeplejerskes og en forkynders. Enhver kan begynde dagen med at takke Faderen for, at Hans nåde er

ny og frisk over ham – den nåde, der giver os rigeligt til enhver god gerning – og så i tillid til Faderens omsorg gå til dagens gerning for at gøre den i Jesu navn til Faderens ære.

Arbejdspladsen kan være et prøvelsens sted for mange – dog næppe så svært som det, Peter beskriver senere i sit brev (2,12-25). Skulle det være tilfældet, da lad os huske, at »dertil er vi kaldet« (2,21). Dertil giver Faderen os altså nåde og kraft, ja glæde!

Vor gerning har sit udspring i vort hjerte. Er det fyldt af Guds Ånd, er det også fyldt af længselen efter og villigheden til at gøre alt af hjertet som for Herren. Skulle nogle af vor gernings gerninger være en bedrøvelse af Helligånden, måske et fald i synd, da får vi lov til straks at bekende det og blive rensset i Jesu dyrebare blod. Da får dette eller disse fald ingen betydning for vor gerning, og vi kan fortsat gøre den af hjertet som for Herren, måske endda med en endnu større taknemmelighed og hengivenhed.

Alvor

Man kan godt fornemme en vis alvor i Peters ord, men forstår vi, hvad han siger, er det ikke en trykkende alvor som under lovlydighedens regimente.

Ordet »alvor« forekommer yderst sjældent i Guds evangelium, også når der tales om hellighed.

Derimod lyder ordene »kærlighed«, »glæde«, »frimodighed« atter og atter, et bevis på, at Guds »alvorlige« tanker er himmelhøjt over vore »alvorlige« miner, panderynkninger, løftede pegefingre og højtidelige optræden.

Apostelen Paulus anvender et sted ordet »alvorligt«, men man skal lægge mærke til sammenhængen: »I ved, hvordan vi formanede og *opmuntrede* hver enkelt af jer som en fader sine børn og lagde jer alvorligt på sinde, at I skulle vandre den Gud værdigt, som kalder jer *til sit rige og sin herlighed*« (1. Tess. 2,11-12). Der er ingen trussel i hans »alvor«, ingen tung byrde, men en alvorlig opmuntring! Sådan er en jordisk fader – og til fuldkommenhed er Han, fra hvem enhver faderlighed kommer, også sådan.

Glæden i Herren er vor kraft til at være hellige, som Han er hellig! Glæden hører ikke op, fordi vi ser, at der fattes endnu meget, men uddybes og inderliggøres af Guds nådes dyb.

I ved jo

Peter fortsætter sine ord om at være hellige, som Han er hellig, med at sige: »I ved jo, at det ikke var med forkrænkkelige ting, med sølv eller guld, I blev løskøbt fra det tomme liv, I havde arvet fra fædrene, men med Kristi dyrebare blod...« (1,18-19).

Han samler deres opmærksomhed om Kristus korsfæstet, bærende alle deres synder bort, så de aldrig mere skal drages frem. Han maler dem ligesom Paulus Kristus for øje som korsfæstet.

Sådan elsker Gud dem!

Og Hans kærlighed er udgydt i deres hjerter ved Helligånden, som blev dem givet, da de kom til den frelsende tro på Ham (Rom. 5,5). Denne kærlighed er den hellighed, som kendetegnede Jesus. Da *Bahkt Singh*, vor hensovede indiske broder, kom hjem fra Canada, nyfrelst og fyldt af Helligånden, forlod hans hustru ham og tog deres barn med sig. Han havde ingen bopæl og ingen ejendele, men han var fyldt af en sådan frelsens glæde, at han overnattede i et skur eller under et træ og om dagen arbejdede sammen med den laveste kaste, gadefejterne og renovationsarbejderne. Han vandt skarevis af dem for Herren – og det fortsatte gennem alle krigsårene og derefter. Den ene menighed opstod efter den anden, alle i største enkelhed og enfold.

Var *Bakht Singh* hellig? Ikke efter de hellige mænds opfattelse, thi han gjorde ikke noget af det, hinduerne gør for at opnå hellighed. Men heller ikke efter mange kristnes opfattelse var han hellig. Han var snarere besværlig at have med at gøre, fordi han var aldeles kompromisløs, hvad angår forholdet til penge. Da en hindu engang ville lægge noget i bøssen ved udgangen af mødeteltet, sagde *Bakht Singh* til ham: »Den ære at give noget til tjenesten for Den levende Gud tilkommer dig ikke, før du har omvendt dig til ham!« og til mange amerikanske og europæiske kristne sagde han rent ud, at de vanærede Gud ved den måde, de skaffede penge til arbejdet på.

Selv ejede han intet uden en seng og nogle skjorter. Men han nød maden, han fik, hvad det end var, man serverede for ham, og han strålede af glæde. Mange evangeliske kristne følte, at der udgik en dom over dem fra hans liv og tjeneste – det føler jeg selv.

Han græd med de grædende og glædede sig med de glade. Hans liv tilhørte ikke ham selv. Kristi kærlighed tvang ham – og kærligheden tvinger på en helt anden måde end loven, idet den giver lyst, ja glæde midt i de største anstregelser og lyst til det gode. Da han sidste gang talte på Nyborg Strand, var det ud fra ordene om David (han genvandt *alt, det hele* bragte David tilbage (1. Sam. 30,18-19), et billede på Jesu frelsesværk for os i hele dets fylde. Hans hellighed var arbejdsglæde, offerglæde, glæde i bønnen, glæde over medgang og modgang, glæde, ja lykke over at leve Gud nær.

Han vidste, at det ikke var med sølv eller guld, han var blevet løskøbt fra sit

tomme liv, men med Kristi dyrebare blod – og når vi også ved det, ikke som en kundskab, der oplæser os, men med hele vort hjerte, da er der intet, vi mere ønsker

end at elske Ham af hele vort hjerte og vise vor tro og kærlighed i gode gerninger – også når de er et offer. En sådan hellighed er ikke kunstig og småtskåren, men

helt naturlig i overensstemmelse med det evige liv, Han har genfødt os til.

I skal være hellige (III)

»Ak, når jeg de første guld kristne betragter, den iver, den møje, den kamp, de har haft, og mærker, hvad nu er vor kristendoms fagter, da hører jeg navnet, men hvor er dets kraft?« Sådan synger *Brorson* med bedrøvelse over sin samtids kristendom – og det var endda midt i pietismen, der netop lagde vægt på udskillelse fra verden og helliggørelse. Hvad han ville sige i dag, tør jeg ikke udtale mig om.

De første guld kristne

Det er altid en hjælp at have menneskelige forbilleder på virkelig helliggørelse for øje, thi hos sådanne er læren om helliggørelse blevet virkelighed og dermed sandhed.

Vi finder imidlertid ikke udelukkende guld kristne, når vi læser Det nye Testamente, men også kristne, der kun tjener som forbilleder for os i den forstand, at dem skal vi ikke søge at ligne. Blandt dem er ikke mindst korinterne.

De var ikke selv forbilleder, men de havde i de makedoniske menigheder nogle forbilleder, og dem fortalte Paulus dem om i håb om, at korinterne ville tage ved lære af dem (2. Kor. 8,1-5).

Men apostelen tog sig i vare for at fremstille makedonerne som mennesker, der *i egen kraft* havde gjort sig til forbilleder, og som korinterne kunne efterligne i egen kraft. Derfor er det første, han siger om dem dette: »Jeg vil fortælle jer, brødre, om *den Guds nåde*, der er *givet* Makedoniens menigheder« (vers 1). Hvis korinterne vil tage imod samme guddommelige nåde, vil den også gøre dem til forbilleder.

At modtage nåde forudsætter, at man indser sit behov for nåde. En sådan selverkendelse er ensbetydende med, at man ikke forsvarer sig, ikke fremfører den ene undskyldning efter den anden, men bøjer sig i ydmyghed under sandhedens afslørende lys. Man modtager ikke nåde i oprejst stilling, og man modtager den ikke som en selvfølge.

Makedonerne

Deres ydre forhold var megen trængsel og dyb fattigdom. Bemærk tillægsordene »megen« og »dyb«. De var med andre ord i så svære forhold, at de efter vor opfattelse havde mere end nok at gøre med at klare dagen og vejen. Ingen kunne be-

brejde dem noget, hvis de kun tænkte på, hvorledes de selv skulle klare tilværelsen.

Men der blev af Gud *givet* dem *en nåde*, som satte dem i stand til det »utrolige«.

Denne guddommelige nåde havde følgende kendetegn: Den skænkede dem en *overvældende glæde* midt i deres mange trængsler, som den ikke skåned dem for.

Den skænkede dem endvidere den kraft, som kun den overvældende glæde bærer med sig: kraften til ud af deres dybe fattigdom at gøre andre rige, fordi de selv besad en uforklarlig rigdom på gavmildhed. De var ved Guds nåde, hvad Paulus selv var i kraft af samme nåde: som bedrøvede, dog altid glade; som fattige, der dog gør mange rige; som de, der intet har, og dog ejer alt (2. Kor. 6,10).

Paulus kunne derfor vidne om dem, at »de gav efter evne, ja over evne, og det uopfordret«.

Han fortsætter imidlertid med at betone, at de i og for sig ikke skal roses for noget, thi »de bad indtrængende om *den nåde* at måtte være med i hjælpen til de hellige«. Samme nåde med al dens glæde, kraft og gavmildhed, ja offervilje kunne korinterne bede om.

Her er den hellighed, som Jesus kendes ved, fordi sådan var han hellig.

Hvordan tilegne os den?

Paulus hjælper korinterne ved at minde dem om, at de er »rige på alt, på tro og tale og kundskab og på al iver og kærlighed til os« (2. Kor. 8,7). Han minder dem altså om alt det, Gud i sin barmhjertighed og nåde også har skænket dem. Bemærk, hvor forsigtig han er med at bebrejde dem noget!

De behøver altså ikke at søge mere rigdom, men at gøre brug af den, Gud allerede har skænket dem.

Vor rigdom ejer vi bedst, når vi giver den til andre! Det gælder glæden – det gælder kærligheden – og det gælder også vor materielle rigdom!

Vor hellighed er ikke en stillestående ejendommelighed, men er Guds kærlighed i dens overstrømmende glæde og overvældende gavmildhed på gode gerninger.

Apostelen er fortsat yderst agtpågivende med sine ord, at ikke de leder korinterne ind i en præstationsiver af kødelig art med det uudtalte ønske om at blive beun-

dret.

Derfor minder han dem om, at Kristus, da han var rig, gjorde sig fattig for deres skyld, for at de ved hans fattigdom skulle blive *rige* – men han siger ikke, at de for hans skyld skulle blive fattige (f.eks. som makedonerne var det).

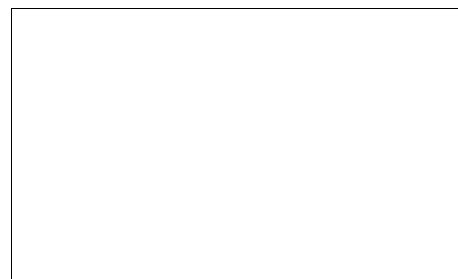
Det ville en fanatiker sige, men apostelen er ikke fanatisk, han er evangelisk. Han påtvinger dem ikke noget offer, som deres hjerte ikke er med i. Han er overbevist om, at Guds nåde er en bedre kraft til at forny dem end loviske udfordringer.

Han afslører evangeliets herlige kraft ved ikke at sige, hvad enhver fanatisk lovens mand ville sige. Han fremhævede, at makedonerne gav *over evne*, men han siger til korinterne: »Når den gode vilje er til stede, er den gudvelbehagelig, *efter* hvad den *evner*, *ikke efter*, hvad den *ikke evner*« (vers 12). Han siger altså ikke: »Kan I nu også se til, at I ligesom jeres makedoniske brødre, der er langt fattigere end I, giver over evne! Det vil herliggøre Gud!« Havde han sagt dette, da havde han kun vakt deres modvilje. Det havde været kraftesløs tale trods al alvor i forkynnderens ord og ansigt.

At give efter evne betyder ikke at give sparsomt, men at give af hjertet alt i overensstemmelse med Guds nåde.

Makedonerne handlede ikke umenneskeligt, da de gav over evne, thi det betød ikke, at de glemte at sørge for deres egne. Havde de gjort det, havde de handlet værre end de vantro (1. Tim. 5,8). Korinterne handlede ikke uåndeligt, da de gav efter den evne, Guds fornyende nåde satte dem i stand til.

Evangeliets hemmelighed er dyb. Dets kraft er guddommelig. Det omskaber os til at blive hellige, således som Herren Jesus var det. Den hellighed prægede makedonerne – og kom til at præge korinterne, uden at disse gjorde præcis det samme som makedonerne.

Hellig, hellig, hellig er Hærskarers HERRE

Det råbte seraferne til hinanden (Esaj. 6,3). Og medens de råbte det, skjulte de deres ansigt og fødder med deres vinger.

Serafer er skabninger som vi, men i modsætning til os er de aldrig faldet i synd. Alligevel påmindes de uafsladeligt hinanden om, at HERREN er hellig, hellig, hellig.

Dermed giver de udtryk for, at der imellem skabte væsener og Skaberen er en frygtindgydende forskel – en forskel, som vi faldne skabninger ikke gør os nogen forestilling om. Seraferne er sig bevidst, at de intet er i sig selv. Havde Gud ikke skabt dem, var de ikke til, og gav Han dem ikke uafsladeligt liv og ånde, var deres tilværelse forbi.

Gud er lys, og ligesom ingen kan tåle at se ind i solen, kan ingen tåle at se Gud. Enhver, der alligevel vover det, bliver dødens bytte. Derfor skjulte seraferne deres ansigt, så de ikke kunne se Ham, og deres fødder, så de ikke kunne nærme sig Ham. Kun således »stod de hos Ham« (vers 2).

Gud er kærlighed

Bibelen understreger, at Gud er hellig, men den siger ikke, at Gud er hellighed. Den siger, at Han er kærlighed.

Vi fatter straks, at her er tale om en guddommelig hellig kærlighed, der kommer til udtryk i serafernes overraskende ord: »Al jorden er fuld af Hans herlighed!«

Strider det ikke imod, at jorden er forbandet på grund af menneskets synd? På Esajas' tid hærgede assyrerne jorden og fyldte den med lig. Og i kap. 24,5-6 siger profeten: »Vanhellig blev jorden under dem, der bor der, thi lovene krænked de, overtrådte budet, brød den evige pagt. Derfor fortærer forbandelse jorden...« Men seraferne siger noget helt andet. Det er, som om man i Guds nærhed ikke straks taler om, hvordan verden er i al dens synd og fordærv, men om, hvordan den er i dens fuldendelse og fuldkommenhed. Synd, fordærv og forbandelse er ikke det dominerende ord i Guds helligheds nærvær.

Thi Gud er kærlighed, hellig kærlighed. Han er hellig, hellig, hellig og opgiver ikke det mindste af sin hellighed overfor den vanhellige jord og de vanhellige mennesker, men opgiver heller ikke sin kærlighed til sine skabninger, thi da måtte Han opgives sig selv.

Serafernes råb: »Al jorden er fuld af Hans herlighed,« er et triumferende råb, helt i samklang med kap. 53, hvor Guds hellige kærlighed males os for øje på vor

korsfæstede Frelser. Her læser vi i vers 10: »Det var HERRENS vilje at slå ham med sygdom; når hans sjæl havde fuldbragt et skyldoffer, skulle han se afkom, leve længe og HERRENS vilje lykkes ved hans hånd« – HERRENS hellige kærligheds vilje til at frelse og genoprette!

Guds hellighed og hans hellige kærlighed åbenbares på Golgata, men overgår al vor forstand, selv når den er oplyst af Guds Ånd. Ingen af os fatter den smerte, der fyldte Faderen, der gav sin Søn, den enbårne og elskede, hen som sit offerlam for al verdens synd og lod sin hellige vrede udtømmes over ham, for at syndere som du og jeg kunne blive frelst og genoprettet til Guds herlighed. Og ingen fatter, hvad Sønnen led, da han råbte: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« Gennem alle evigheder skal det uddybes for os, men vi kommer formentlig aldrig »til bunds« i korssets eenhed af Guds hellighed og kærlighed.

Da Jesus sagde: »Det er fuldbragt!« var Guds vilje til at frelse og genoprette det fortabte lykkedes ved hans hånd.

Derfor råber seraferne, at al jorden er fuld af HERRENS herlighed. De ser fuldendelsen, den fulde genoprettelse og regner ikke med noget andet.

De er ikke i tvivl om, at hvad de siger, er sandt. Fullendelsen i dens fuldkommenhed var for dem en kendsgerning, og Hærskarers HERRE, der er hellig, hellig, hellig og derfor ikke tåler nogen løgn, sagde dem ikke imod.

Men Esajas sagde dem imod: »Ve mig, jeg er fortabt...!« Han oplevede noget ganske andet end herlighed. Han var ligesom seraferne en Guds skabning, men i modsætning til dem havde han urene læber og tilhørte et folk med urene læber.

Heller ikke han blev modsagt, hverken af HAM, der er hellig, hellig, hellig, eller af seraferne. Han var virkelig fortabt. Det var ude med ham. Han var død i sine overtrædelser og synder.

Men en af seraferne fløj hen til ham. Han havde i hånden et glødende kul, som han med en tang havde taget fra alteret; det lod han røre profetens mund og sagde: »Se, det har rørt dine læber; din skyld er borte, din synd er sonet« – og heller ikke disse vidunderlige ord mødte nogen modsigelse, hverken af Hærskarers HERRE, der er hellig, hellig, hellig, eller af den anden af de to serafer. Alteret er det kors på Golgatas høj, hvor vor Herre Jesus frembar sig selv som det brænd-, synd- og skyldoffer, der steg op som en liflig duft for Ham, der er hellig, hellig, hellig, og sonede synden og bortskaffede skylden.

Alteret er det sted, hvor Guds hellighed og hellige kærlighed åbenbarer sig i guddommelig magt.

Da profeten hørte, at hans skyld var borte og hans synd sonet, var det som en opstandelse fra den evige død til det evige liv, fra fortabelsen i dens ubetingede gru til frelsen i dens herlighed og fuldkommenhed.

Gud forbliver hellig

Seraferne råbte, at jorden er fuld af Guds herlighed, men profeten fik det svære kald at lukke folkets øren, så de ikke kunne høre, og gøre dets øjne blinde.

Folket skulle forhærdes, så det hverken kunne høre, at Gud er hellig, hellig, hellig, eller se, at jorden er fuld af Hans herlighed.

Det var et tungt hverv, Gud pålagde Esajas, og denne spurgte: »Hvor længe, HERRE?«

HERRENS svar gør ikke profetens kald lettere: »Indtil byerne er øde, uden beboere, og husene uden et menneske, og agerjorden ligger som ørk.«

Ligesom profeten blev bragt dertil, at alt håb var ude, fordi han var fortabt, må Guds folk bringes dertil, ellers fortsætter det med at tilpasse Guds hellighed og kærlighed til det menneskelige niveau og lade sig »frelse« og »benåde« på bekostning af, at Hærskarers HERRE forbliver DEN, JEG ER, hellig, hellig, hellig, og dog er kærlighed i ubrudt enhed hermed.

Der skal, billedlig talt, kun blive en *stub* tilbage – dens sæd skal være *hellig*, som Gud er hellig (vers 13). Al relativ »frelse« og al relativ »herlighed« skal forsvinde og give plads for en helt ny begyndelse: en hellig sæd: vor Herre og Frelser Jesus af Nazaret.

I Ham er Guds hellighed og kærlighed til stede i fuldkommen enhed. Han umuliggør en »frelse« på bekostning af den guddommelige hellighed, altså en frelse på bekostning af lyset, sandheden og dommen, ligesom Han umuliggør en frelse på bekostning af, at Gud er kærlighed og derfor opsøger det, der ligesom Esajas råber ve over sig selv.

Frelsen er og forbliver en opstandelse fra døden, altså fra evig ve til evig herlighed.

Det forkynder apostelen *Paulus* med disse mægtige ord: »Dem, Han har forudbestemt, dem har Han også kaldet; og dem, Han har kaldet, dem har Han også retfærdiggjort; og dem, Han har retfærdiggjort, dem har Han også *herliggjort*« (Rom. 8,30).

Men

er det alligevel ikke en overdrivelse, når seraferner råber, at jorden er fuld af HERRENS herlighed? Vel er det sandt, at Guds fuldbragte frelse skænker hans udvalgte herliggørelsen, og vel er det sandt, at skabningen skal blive forløst fra forkrænkeligheden, men den synlige herlighed over alt det skabte ligger endnu i fremtiden og vil først blive virkelighed, når vor Herre Jesus kommer synligt igen og opretter Guds rige synligt.

Seraferne taler imidlertid i nærheden af Ham, der er hellig, hellig, hellig. I Hans nærhed regner man ikke med det vanhellige. Det kan ikke bestå for Ham. Derfor kalder Han det, som ikke er, som om det var. Det vil i denne sammenhæng sige, at Han kalder det, der er vanhelligt, som var det helligt – og det bliver det!

Det var således, Han frelste os. Han kaldte os, der ikke var hans børn, som var vi hans børn, og vi blev det. Ved samme mægtige ord, som her lyder fra serafernes

mund, vil al jorden, som ikke er fyldt af Hans herlighed, men af gru og rædsel, død og fortvivelse, blive, som seraferner siger.

Hvis vi bliver i Herrens nærhed, taler vi på lignende måde. Det gjorde Paulus. Han led mere ondt end de allerfleste af Herrens tjenere, men han regnede ikke sine lidelser for noget i sammenligning med den herlighed, der står i begreb med at blive synlig (Rom. 8,18).

Vore ord

Seraferne råbte, at jorden er fuld af HERRENS herlighed, men blev straks modsagt af Esajas, der råbte, at det var ude med ham, og at han var fortabt.

Skulle de, da de mødte det stik modsatte af herligheden, trække deres ord tilbage og indrømme, at de sagde for meget?

Det gjorde de ikke. De hjalp derimod den fortvivlede mand ud af fortabelsen med den totale mangel på herlighed til et nyt liv, fyldt af frelsens herlighed.

Jeg synes, det i dag er vanskeligt at sige, at jorden er fuld af Guds herlighed.

Den er jo fuld af så meget forfærdeligt. Men det er mig en hjælp at lytte til serafernes ord, at se på markens liljer og himmelens fugle, at løfte mit blik op imod stjernerne en mørk nat, og at lukke verdens larm ude, så vidt det er muligt. Det hjælper mig derimod ikke at lytte til politikernes ord, programmer og løfter.

Jo, jorden er fuld af HERRENS herlighed. Det andet, der er trængt ind for at ødelægge herligheden, er et fremmedelement, som ikke blot er besejret og i Guds time vil forsvinde helt, men som indtil da på en for os ufattelig måde tjener Guds hellige frelsesplan.

Jeg modsiger derfor ikke seraferner, og da jeg har oplevet både at råbe ve over mig selv og at blive rensset af den glød, der udgår fra Golgatas kors, beder jeg om nåde til at hjælpe andre, der råber ve i deres fortvivelse, til at modtage frelsen med al dens herlighed.

»Jorden er fuld af HERRENS herlighed!« Må det aldrig blive overskygget for os af noget mørke eller fordærv!

Gud ske tak!

Disse tre ord er blevet et mundheld, som enhver dansker tager i sin mund ved givne lejligheder uden at ane, hvad han siger. Men også kristenheden anvender disse mægtige ord i en alt for overfladisk ånd. De har et indhold, som ingen mennesketanke kan udtømme.

1. Kor. 15,57

Her læser vi: »Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!«

Sammenhængen viser, at sejren ikke betyder en sejr over dette og hint (ofte efterfulgt af et nederlag på et andet punkt), men om den fuldkomne sejr, d.v.s. sejren over synden, satan og døden.

Den sejr oplever vi først i opstandelsen. Da er enhver fjende lagt under vor fod og enhver mulighed for at falde tilintetgjort. Så stor er frelsen, som vor Herre Jesus Kristus vandt til os i sin død og opstandelse.

Derfor siger vi: »Gud ske tak!« Hvad mener vi hermed? Det kan da ikke være en taksigelse som den, vi søger at bringe Ham – det må være en taksigelse af en ganske særlig art.

Ja, det er det sandelig! Derfor siger apostelen, at den skal *ske*. Det ord har en herlig betydning, for det taler lige fra skabelsen om, hvad Gud skaber (1. Mos. 1,7). Vi hører det atter og atter i forbindelse med evangeliet (Luk. 2,13, 20, 28, 24,4, 15; m.v.). Dette lille ord taler om alt det,

der aldrig ville ske, hvis ikke Gud lod det ske. Det gælder også denne taksigelse, apostelen udtaler ønsket om, at den må ske. Thi når den sker, vil genoprejsningen af alt, også selve skaberværket, være sket, og da sker

Salme 148

Halleluja! Pris HERREN i Himlen, pris Ham i det høje! Pris Ham, alle Hans engle, alle Hans hærskarer! Pris Ham, sol og måne! Pris Ham, hver lysende stjerne! Pris Ham, himlenes himle og vandene over himlene! De skal prise HERRENS navn, thi Han bød, og de blev skabt; Han gav dem deres plads for evigt, Han gav dem en lov, som de ej overtræder! Lad pris stige op til HERREN fra jorden, I havdyr og alle dyb, ild og hagl, sne og røg, storm, som gør, hvad Han siger, I bjerge og alle høje, frugttræer og alle cedre, I vilde dyr og alt kvæg, krybdyr og vingede fugle, I jordens konger og alle folkeslag, fyrster og alle jordens dommere, ynglinge sammen med jomfruer, gamle sammen med unge! De skal prise HERRENS navn, thi ophøjet er Hans navn alene, Hans højhed ompænder jord og himmel!

Her er tale om en taksigelse og lovprisning, mennesker ikke kan bringe Gud, men som Han lader *ske*! Hele universet med alt det skabte, også det, vi kalder de umælende skabninger, tager del i den! Det er en jubel til Gud, som vi ikke i vor nu-

værende tilstand kan gøre os nogen forestilling om.

Den vil ske, når HERREN har genoprejst alt fra forkrænkeligheden, og husvallestiderne, som profeterne taler om, er indtrådt. Den vil altså ske ved den første opstandelse, når vor Herre Jesus synligt har oprettet sig rige, og Gud den Almægtige har tiltrådt sit verdensherredømme.

Skabningen sukker efter den dag (Rom. 8,10 flg.). Den bier i inderlig længsel på, at Guds børn skal åbenbares. De er jo endnu skjult for verden, men når vor Frelser åbenbarer sig i megen kraft og herlighed, skal alle hans børn åbenbares i herlighedslegemer sammen med Ham. Den første opstandelse har fundet sted, og da *sker* den universelle taksigelse til Gud for *sejren*, som nu er åbenbar for alle og som endegyldigt har gjort ende på forbandelsen og forkrænkeligheden.

Den tak, som skal *ske*, er Guds værk!

2. Kor. 9,15

Her siger apostelen: »Gud ske tak for Hans uudsigelige gave!« Han har påmindet korinterne om, at de besluttede at tage del i hjælpen til de fattige trossøskende i Jerusalem, og påmindet dem om at gøre det *af ganske hjerte*, d.v.s. ikke sparsomt, men rigeligt. Det vil dels give dem selv en i alle måder omfattende rigdom, dels fremkalde taksigelse hos mangfoldige.

Det vil med andre ord ikke forsinke, men fremskynde den dag, apostelen leve-

de med henblik på, dagen, da der sker Gud tak for hans udsigelige gave: vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

Paulus vidste af dyb erfaring, at enhver tøven med at gøre Guds vilje af hele sit hjerte er en forhaling af Frelsen i dens fulde betydning: Jesu Kristi synlige overtagelse af al magt i himmelen og på jorden, en forhaling af opstandelsen.

Omvendt er enhver helhjertet og glad lydighed en fremskyndelse af den. Her var der tale om noget så konkret som en økonomisk hjælp til de nødstedte. Skulle den være sparsom eller rigelig? Skulle den være modvillig eller med glæde? Skulle den være af samme helhjertethed som makedonerne gave? Af al deres trængsel og dybe fattigdom fremvældede der en rigdom af gavmildhed, så de gav, ikke blot efter evne, men over evne!

Når Guds børn i al deres færd ligner makedonerne, fremskynder de forløsningens dag for hele skabningen. Dermed fremkalder de megen taksigelse til Gud her i tiden og hidkalder den dag, da der sker Gud tak fra hele skabningen i overensstemmelse med Salme 148.

Apostelen levede og virkede selv med den dag for øje og var derfor i stand til ikke at regne alle sine lidelser, skuffelser, tab og al sin modgang for noget i sammenligning med den herlighed, der da skulle åbenbares på ham og alle Guds udvalgte.

Titus levede og virkede på lignende måde, selvom han hverken var en apostel som Paulus eller udrustet med dennes åndelige gaver. Han delte apostelens syn på og opfattelse af denne økonomiske kærlighedsgermings betydning ikke blot for de fattige i Jerusalem, men lige så meget for giverne af hjælpen – og han så denne konkrete og praktiske gaves betydning i lyset af Herrens komme: fremmer gaven den, eller udskyder den dagen, fordi den bliver givet halvhjertet, sparsomt og uden hjertets glæde over at få lov til at være med i den?

Derfor påtog Titus sig den besværlige og ikke ufarlige opgave at rejse til Korint sammen med en anden broder, hvilket han gjorde med fuld iver og af ganske hjerte.

Derfor siger Paulus også: »Gud ske tak, som vækker den samme iver for jer i Titus' hjerte« (2. Kor. 8,16). Titus' glade lylighed og glade gaven sig hen i den besværlige rejse og dens krævende opgave er nemlig med til det ufatteligt store: at

fremskynde den dag, da der sker Gud tak fra alt det skabte!

Ak, om vi levede og virkede i dette lys og i dette perspektiv!

Rom. 6,17

Her siger Paulus: »Gud ske tak, fordi I, som har været trælle under synden, nu af hjertet er blevet lydige imod den læreform, til hvilken I blev overgivet!«

Romernes frelse ser han i en langt større sammenhæng end den sædvanlige. Den frier romerne fra trældom under synden og dermed fra fortabelsen. Den fremkalder glæde i Himmelen, thi der glæder man sig mere over hver synders frelse end over mange retfærdige. Men ikke nok med det: den fremskynder den dag, da hedningerne fuldtalligt er gået ind, og vor Herre Jesus åbenbarer sig og opretter sit rige synligt. Den dag sker den tak til Gud, som apostelen ønsker skal ske: taksigelsen og lovprisningen fra hele universet.

Bemærk ordene »af hjertet blev lydige«! De udtrykker det samme, som han sagde til korinterne om deres gave til de fattige. Af hjertet udelukker ethvert forbehold og udelukker dermed forhalingen af Jesu komme i kraft og herlighed.

Ak, om lydighed af hjertet prægede os alle. Det er den eneste lydighed, evangeliet kendes ved. Det er lydigheden med glæde, med lys, med taknemmelighed – lydigheden uden selviske motiver – lydigheden, der er stærk nok i sin glæde til at kunne bære de konsekvenser, som den fremkalder i en verden, som er fjendtlig stemt imod den.

Rom. 7,25

»Gud ske tak ved Jesus Kristus! Altså tjener jeg, som jeg er i mig selv, Guds lov med sindet, men syndens lov med kødet!«

Disse ord er måske de dybeste af dem, vi har betragtet. Apostelen afskriver enhver mulighed for at takke nogen anden end Gud ved Jesus Kristus. Det gælder også den dag, da hele universet, genløst fra forkrænkkeligheden, bryder ud i tusindstemmig taksigelse til Gud. Ikke en af dem vil gøre f.eks. Paulus til genstand for taksigelse, hvor meget han end har betydet for fremskyndelsen af den dag.

I sig selv tjente denne i vore øjne fremragende mand ligesom enhver af os Gud med sindet, med tanken, med bønne, med villigheden – men når det skulle føres ud i livet, viste det sig, at viljen vel

var til stede, men ikke kraften – han afsløredes som en, der ville det gode, men gjorde det modsatte.

Er der nogen af os, der ikke kender hertil?

End ikke apostelen Paulus blev her i livet fuldkommen i absolut betydning. Han vedblev med at jage derefter. Selv når han ikke var sig noget forkert eller syndigt bevidst, var han ikke dermed retfærdiggjort (1. Kor. 4,4).

Og han oplevede mange bedrøveligheder i de forskellige menigheder. Han kalder direkte korinterne for kødelige, og han ængstes for, om galaterne helt skal falde fra. Sit eget kød måtte han holde i ave, for at ikke han, der forkyndte Ordet for andre, skulle blive forkastet.

Der var altså såre meget, der ikke fremskyndede den herlige dag, men tværtimod forhalede den.

Han har gang på gang sagt: »Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødens legeme!« (Rom. 7,24). Men netop i denne sammenhæng, hvor det er svært at tro på, at den skønne dag er nær, siger han sit herlige »Gud ske tak!« Guds frelse er så mægtig og hans barmhjertighed så stor, at han formår at fremskynde dagen på trods af, undertiden ved hjælp af sine udvalgte elendighed!

Derfor mistede Paulus aldrig håbet, end ikke når alt så håbløst ud. Han levede af tro. Det førte til tro. Derfor kunne han altid i troen se den vidunderskønne dag, da alt det skabte istemmer den taksigelse, som svarer til, hvad vor Herre og Frelser har vundet på sit kors.

Dagene er mørke. Fremtiden ser såre mørk ud. Lad os i troens fulde glæde sige: »Gud ske tak!« i den fulde overbevisning om, at den tak vil Gud selv lade ske fra hele sin skabning.

Den forestående jul

»Men det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus, at al verden skulle skrives i mandtal.«

»Og det skete, medens de var der, at tiden kom, da hun skulle føde.«

Ja, da lod Gud det begynde at ske, hvormed Han ville forløse og frelse sin skabning, så der en dag sker Gud tak fra hele universet!

Lad os holde jul med denne store glæde for øje, så vi fornemmer noget af den mangfoldige himmelske herskares lovprisning: »Ære være Gud i det højeste!«